

Θείρα, υίου τοῦ Ἰάφου κατὰ τὴν Ἰώσηππον, ἐκτεινομένη δὲ πρὸς ἄρκτον μέχρι τοῦ ποταμοῦ Ἰστρου (Δουναβέως) κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους τῶν παλαιῶν γεωγράφων, [καὶ ἐπομένως συμπεριλαμβάνουσα τὴν μετέπειτα ὀνομασθεῖσαν διὰδοχικῶς Γετικὴν, Τριβαλλίαν, Μοισίαν, Βουλγαρίαν], ὠρίζετο διὰ τοῦ Παγγαίου ὄρους κατὰ τινὰς συγγραφεῖς, ἢ διὰ τοῦ Νέστου (Καραστοῦ) κατ' ἄλλους ἀπὸ τῆς Μακεδονίας πρὸς δυσμὰς, περιεκλυζομένη ὑπὸ θλάσσης κατὰ τὰς δύο πλευράς, τὴν μεσημβρινὴν καὶ τὴν ἀνατολικὴν, ὅπου αἱ παλαιαὶ πόλεις Ἀβδηρα (κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Νέστου), Μαρώνεια, Αἶνος, καὶ ἡ Θρακικὴ λεγομένη Χερσόνησος κατὰ τὸν Ἑλλησποντον καὶ ἡ Καλλιπόλις καὶ Ἡράκλεια καὶ Σιληθρία καὶ ἄλλαι κατὰ τὴν Προποντίδα, καὶ τὸ Βυζάντιον κατὰ τὸν Βόσπορον, καὶ Μήδεια, Σωζόπουλος, Ἀγγίλιος, Μεσημβρία, Ὀδυσσόπολις, Τόμις, Βάλατις, Ἰστρόπολις καὶ ἄλλαι πολλαὶ πόλεις καὶ πόλιχα κατὰ τὸν Εὐξείνιον Πόντον, ἀποικοὶ αἱ πλείστοι Βυζαντιῶν, Μιλησίων καὶ Ἡρακλεωτῶν.

Ἡερίπου ἐν μέσῳ τῆς Θράκης, θεωρουμένης κατὰ τὴν περιφέρειαν ταύτην, κείνται τὰ μέγιστα τῶν Θρακικῶν ὄρεων ὁ Αἶλος [Κοτσὰ Βαλκάν] καὶ ἡ Ροδόπη [Δεσποτὶ δ' ἀγ']· διήκοντα παραλλήλως πρὸς ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς, προσεγγίζοντα δὲ κατὰ τὴν κοιλίαν τοῦ Ἑβρου [Μαρίτσας], τοῦ μεγίστου τῶν τῆς Θράκης ποταμῶν, κατερχομένου ἀπὸ τὸν Ὀσέηλον (Ρήλαν), ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μακεδονίας, καὶ ἐκβάλλοντος παρὰ τὴν Αἶνον. Κατὰ τὴν συνάφειαν ταύτην λοιπὸν τῶν δύο ταινιῶν [ζυγῶν] καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑβρου κείνται ἡ Φιλίππου πόλις ἡ Φιλίπποπολις, παλαιὰ, μεγάλη καὶ ὠραία πόλις τῆς Θράκης, κτίσμα Φιλίππου, πατρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ὅθεν ἔχει καὶ τὸνομα ὀνομασθεῖσα πρότερον Εὐβολπις κατὰ τινὰς συγγραφεῖς.

Τετρισμένη ἐκ παλαιοῦ ἡ πόλις αὕτη περιλαμβάνει τρεῖς λόφους, πάντοτε καλῶς ἀνεστηκότας, κατὰ τὸν Δουκιανόν, ὡς ἀκροπόλεις πολλαὶ τῆς ὑποκειμένης πόλεως, συναπτομένους ἐν εἴδει τρίποδος, διὸ ἐλέγετο καὶ Τρίτοπος. Οἱ δὲ λόφοι οὗτοι ἐλέγοντο ποτιέ, Εὐβολπιὰς μὲν ὁ πρῶτος οἰκισθεῖς, [πιθανόν ὁ νῦν Ὀβωμανιστὶ λεγόμενος Γεζιμ τεπές], οἱ δὲ ἄλλοι δύο Ἡρηνίς καὶ Καλύβη. Πρὸ δὲ τῆς πόλεως κατὰ τὸ δυτικὸν ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόφος περικυκλωθεὶς ὁ Νουμφαῖος [Τσιουδὲν τεπές]. Ἡ δὲ πόλις διελθίζεται ὑπὸ τοῦ Ἑβρου, ὡς καὶ πᾶσα ἡ περὶ αὐτὴν ἀμφοροῦς χώρα, τεμνομένη εἰς δύο ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ μέρη, συγκοινωνούντα διὰ ζυλίνης γεφύρας. Ἡ δὲ περιφέρεια τῆς νῦν πόλεως λογίζεται ὡς τριῶν ὠρῶν οὗτης περιτρυφωμένης ὑπὸ βαθείας χάνδακος χάριν ὀχυρώσεως.

Πιθουσα καὶ ἡ πόλις αὕτη πολλὰς κατὰ καιροὺς μεταβάλας καὶ καταστροφὰς, ὡς καὶ ἄλλαι πολλὴ τῆς πρώην Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας, ἐκυριεύθη κατὰ τὴν ἸΔ'. ἐκατὸνταετηρίδα ὑπὸ τοῦ Σουλτάνου τῶν Ὀθωμανῶν Μουράτου Α', μένουσα ἕκτοτε ὑπὸ τὸ κρά-

τος τοῦτο καὶ ἀμάρζουσα ὡπώσθην κατὰ τὴν ἐμπορίαν καὶ τὴν βιομηχανίαν. Σήμερον περιέχει ἕως δύο χιλιάδας οἰκογενεῖας Γραικῶν, πλείονας Ὀθωμανῶν, ὀλίγας δὲ Ἀρμενίων, Ἑβραίων καὶ Λατίνων. Κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα οἱ Γραικοὶ ἦσαν πολὺ πλείονες καὶ πλουσιώτεροι, ἐρχόμενοι χάριν ἐμπορίας καὶ εἰς τὴν Ἀσίαν μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, ὅπου καὶ συνέστησαν ἀποικίαν τινὰ ἐμπορικὴν, ἐξ ἧς ἦλθον ἐνίοτε ἀδρά βοθηήματα εἰς τὰς κοινότητας τοῦ ἔθνους. Ὁ περιφημὸς Γαλανὸς Ἀθηναῖος, ὁ Ἰνδογράφος, ἦτο κατ' ἀρχὰς οἰκοδιδάσκαλος παρὰ τινι τῶν ἐν τῇ Ἰνδικῇ Φιλίππουπολιτῶν ἐμπόρων, προσκληθεὶς ἐπίτηδες ἐκεῖ, ὅπου καὶ ἐγκατεβίωσε, συγγράφων Ἑλληνιστί, τὰ πρότινος χρόνου ἐκδοθέντα ἐν Ἀθήναις Ἰνδικά.

Οἱ Φιλίππουπολιταὶ φαίνονται πάντοτε εὐφρεῖς, φιλομαθεῖς, φιλότεχνοι καὶ ἐπιχειρηματικοὶ ἄνδρες, ἀγαπῶντες μετὰ ζήλου τὰ κοινὰ, πλην ἀμελοῦντες τὰ πάντα σήμερον ἐκ διαφορῶν περιστάσεων. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ πόλις αὐτῶν κατέχει θέσιν ἐντιμὸν ἐν τῇ ἰστορίᾳ καὶ ἐν μέσῳ τῶν Θρακικῶν πόλεων, ἀρμόζει καὶ συμφέρει οὐ μόνον εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Γένος, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἐπικράτειαν, ὅπως ἐπιμεληθῶσι τῶρα παρὰ ποτὲ τὴν σύμπονοιαν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀναγκαίαν βελτίωσιν τῆς ἀξιολόγου αὐτῶν κοινότητος, περιποιούμενοι οἱ δυνάμενοι τὸν ἄπυρον λαόν, ἵνα ἔχη πόρον ἐκ τῆς τοπικῆς βιομηχανίας, καὶ προσκαλοῦντες διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας καὶ ἀποστέλλοντες κοινῇ δαπάνῃ, ἢ διὰ συνδρομῆς τῶν εὐκαταστάτων νέους τινὰς ἐντοπίους εὐφρεῖς διὰ τὰ ἱερὰ ἐπαγγέλματα τῆς διδασκαλίας τῶν ἀναγκαίουμένων φιλολογικῶν μαθημάτων καὶ τῆς ἰατρικῆς. Σχολεῖον ἔχουσι εὐρύχωρον οἱ Φιλίππουπολιταὶ, καὶ γίνεται λαμπρὸν ἐὰν θέλωσιν. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα καταστήματα πρέπει νὰ ἔχωσιν ἕκτος τῶν καλῶν διδασκάλων καὶ ἐτήσιον σταθερὸν εἰσόδημα ἐκ περιουσίας χρηματικῆς καὶ ἀκινήτου, καλῶς διαχειριζομένης, καὶ πλουσίαν βιβλιοθήκην, καὶ δωμάτια εἰς κατοικίαν πτωχῶν μαθητῶν, βοηθουμένων κατὰ τὸ δυνατόν. Συγγράμωας ἀς κτίσωσιν ἐπίτηδες σχολεῖον διὰ τὴν ἀναγκαίαν μάθησιν τῶν κορασίων, ἔχοντες καὶ τὰ δέοντα τῶν ἀρρένων. Παρὰ δὲ ταῦτα ἡ πόλις αὕτη, ὡς ἐμπορικὴ, ἀρμόζει νὰ ἔχη μικράν τινὰ Δέσχην ἐμπορικὴν, καὶ εἴη ἄλλο κοινωφελὲς κατὰστημα. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ὑπόσχονται νέαν ἐπίδοσιν εἰς τὴν πόλιν ταύτην.

N.

[Ἀμάλθ. ἀρ. 611.]

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΛΛΗΝΟΘΩΜΑΝΙΚΗ
ΜΙΣΑΗΛΙΑΟΥ.

Ὁ Κύριος Εὐαγγεληγὸς Μισσηλίδης ἐκ Κολόνης [Κούλων] τῆς Λυδίας, [πολίχνης περιεχομένης ὡς 500 οἰκογενεῖας Γραικῶν, κτηματιῶν καὶ ἐμπόρων τῶν πλεί-

όνων], γνωστὸς εἰς τὸ ἔθνος ἐκ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐπιχειρησ-
θείσης ἐν Σμύρνῃ πρώτης Ἑλληνοὐθωμανικῆς ἔφημερίδος
πρὸ 4—5 ἤδη ἔτων, τὴν ὁποίαν, διακοπεῖσαν ἐπὶ τινὰ
χρόνον, μετεσχημάτισεν ὁ αὐτὸς προπέρυσιν εἰς περιο-
δικὸν σύγγραμμα, δικοπὲν καὶ τοῦτο πρὸ τινῶν μη-
νῶν, ἐκδίδει σήμερον ἐκ Βυζαντίου ὁμοίαν Ἐφημερίδα
εἰς σχῆμα μέγα, ἐπιγραφομένην κατὰ θέλησιν τῆς Ἐ-
ξουσίας, Φινουνὴ σαρκιέ β̄ισαλει ἡ χαβατίς. Ἐν-
νοεῖται οἰκοθεν, ὅτι ἡ μὲν γλῶσσα τῆς νέας ταύτης Ἐ-
φημερίδος τοῦ Βυζαντίου εἶναι Ὀθωμανικὴ κατ' ὀλο-
κληρίαν, τὰ δὲ γράμματα μόνον Ἑλληνικά, ὥστε κατ'
οὐσίαν ἡ Ἐφημερίς αὕτη εἶναι Ὀθωμανικὴ καὶ οὐχὶ
Ἑλληνοθωμανικὴ, ὡς προεῖπεν αὐτὴν ὁ Συντάκτης καὶ
ἑκδότης κύριος Μισαηλίδης, ἀνὴρ ἄλλως ἀξιοτίμος καὶ
διὰ τὸν ἀγαθὸν σκοπὸν τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης καὶ
διὰ τὸν φιλόκαλον, φιλόπονον καὶ φιλόκοινον χαρα-
κτῆρα του. Ἀλλὰ ποῖαν ὠφέλειαν τάχα δύνανται νὰ
παρέξῃ τελικῶς τὸ ἔργον τοῦτο πρὸς τοὺς κατὰ τὴν
Μικρασίαν πολλοὺς ὁμογενεῖς ἡμῶν διὰ τοὺς ἰοιοῦς
γίνεται;

Οἱ παντοχού ὁμογενεῖς ἡμῶν, ὡς δὲν ἀγνοεῖ βέβαια καὶ
ὁ κύριος Μισαηλίδης, ἀγαπῶσιν ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ
τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Γλῶσσαν τοῦ ἔθνους. Ἐπειδὴ δὲ
καὶ τὸ Ἐὐαγγέλιον καὶ οἱ κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν
Συνόδων καὶ ἄλλα πάμπολλα βιβλία ἐκκλησιαστικὰ
ἠγάπησαν ἢ μετεφράσθησαν Ἑλληνιστί, ἔπεται ὅτι ἡ
ἐκμάθησις τῆς ἐθνικῆς γλώσσης εἶναι ἀναγκασιότατη
κατὰ διπλοῦν λόγον ἐπουδαιότατον, δηλονότι καὶ διὰ
τὴν χροιάδην ὠφέλειαν τὴν ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ διὰ
τὴν συντήρησιν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀληθές,
ὅτι πολλοί, καὶ ἴσως εἰς πλείονες, τῶν Γραικῶν τῆς Ἑώας
χερσοννήσου, ἀπολέσαντες πρὸ πολλοῦ τὴν γλῶσσαν
ἐκ καιρινῶν περιστάσεων, αἱ ὁποῖαι παρῆλθον πλέον
διὰ παντός, λαλοῦσι μέχρι τοῦ νῦν συνήθως ξένας
γλώσσας καὶ πρὸ πᾶσων τὴν Ὀθωμανικὴν. Ἀλλὰ καὶ
αὐτοί, διὰ τοὺς προσημειωθέντας λόγους ἀναμφιβόλως,
ἐπιμελοῦνται περισπουδᾶστως καὶ κατὰ τρόπον ὄντως
ἀξιέπαινον τὰ φιλολογικὰ καὶ ἐκκλησιαστικὰ τῆς ἐθνι-
κῆς γλώσσης, ζητοῦντες ἐκαίθεν πᾶσαν ἀναγκάϊαν μά-
θησιν, καὶ εἰσάγοντες ὁσημέραι τὴν καθομιλουμένην
γλῶσσαν εἰς τὴν οἰκιακὴν χρῆσιν, καὶ ἀποστέλλοντες
τὰ τέκνα των εἰς τὰ κατὰ τόπους ἐθνικὰ διδασκῆρια.
Διὰ τοὺς προφανεῖς τούτους καὶ ἀναγκαίους λόγους,
ὠφειλε κατ' ἡμᾶς ἐξ ἀρχῆς ὁ κύριος Μισαηλίδης, ἀξίε-
παινος διὰ τὸν περὶ τὰ τοιαῦτα ζῆλον του, νὰ ἐπιχει-
ρήσῃ Ἐφημερίδα ἢ περιοδικὸν σύγγραμμα δίγλωσσον
καὶ οὐχὶ μονόγλωσσον, ἔχων καὶ βοήθον, ἂν ἦτο χρεία,
εἰς τὴν σύνταξιν αὐτοῦ. Τὴν γνώμην ταύτην ἐξεφρά-
σαμεν, ὑμεῖς γε, ἀνέκαθεν καὶ ἐκ πρώτης ἀφετηρίας
περὶ τῆς προκειμένης συγγραφῆς καὶ μακρόθεν καὶ ἐκ
τοῦ πλησίον, ἵνα ἔχῃ τὸ ἔργον τοῦτο εὐλογόν τινὰ
σκοπιμότητα καὶ ἀληθινὴν χρησιμότητα πρὸς τοὺς ὁ-
μογενεῖς ἡμῶν, ἐπομένως καὶ τὴν δικαίαν τιμὴν καὶ
ὠφέλειαν χρηματικὴν πρὸς τὸν φίλον Συντάκτην, τοῦ

ὁποίου ἐπληρέσαμεν πάντοτε τὴν κατὰ τοῦτο ἀγαθὴν
προκίρεσιν τε καὶ ἐπιμέλειαν.

Θέλοντες νὰ ἐξηγήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς
Ἰωνικῆς Μελίσσης, (ἀγνοοῦντας, ὡς καὶ ἡμεῖς καὶ οἱ
Μικρασιανοὶ ὁμογενεῖς, τὸ διορθωμένον καὶ συγγρα-
φικὸν ὄφρος τῆς Ὀθωμανικῆς γλώσσης), τὴν ἔνοιαν τῆς
ἐπιγραφῆς καὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ ἤδη δημοσιευθέν-
τος πρώτου ἀριθμοῦ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος Ἑλληνοθω-
μανικῆς Ἐφημερίδος, δὲν εὐρομεν προχείως ἄνθρωπον
ικανὸν νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ ἐπ' ἀκριβῆς τὰς λέξεις, τὰ φρά-
σεις καὶ τὴν ἔνοιαν τῶν περιόδων τοῦ πρώτου τούτου
ἀριθμοῦ. Μᾶς εἶπον ὁμῶς, ὅτι ὁ Συντάκτης προτίθεται,
ὀρθῶς ποιῶν, νὰ γράφῃ τοῦ λοιποῦ εἰς ὄφρος ἀπλού-
στερον, κοινότερον καὶ εὐληπτότερον, ἵνα ἐνοῶσι τὰ
γραφόμενα ἐκαῖνοι, διὰ τοὺς ὁποίους γράφονται, οἷτι-
νας, ὡς γνωστὸν, ἀγνοοῦσι τὸ ὄφρος αὐτὸ τῆς Ὀθω-
μανικῆς γλώσσης πλέον παρὰ τὰ Ἑλληνικά. Οὕτως ἢ
ἄλλως, καθ' ὅσον συμπερίνομεν, ὁ Κύριος Μισαηλίδης
ἐπιτυχᾶναι ἀποχρώντως εἰς τὴν τάξιν τῆς συγγρα-
φῆς καὶ τὴν ἐλλογὴν τῆς ἐν αὐτῇ ὕλης, οὔτης ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον διδασκαλικῆς, ἡθικῆς καὶ περιέργου, ἵνα
ὠφελῇ ἀρέσκουσα ἐν ταυτῷ εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας.

Ἀλλὰ πρὸ πάντων ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι ἡ Ἑλ-
ληνοθωμανικὴ Ἐφημερίς τοῦ κυρίου Μισαηλίδου διὰ νὰ
ὠφελῆσῃ κατὰ τὴν πρόθεσίν της καὶ διὰ νὰ ἐπαινεθῇ
τελειοποιουμένη κατ' ὀλίγον, ἀρμύζει καὶ συμφέρει νὰ
ἐκδίδεται εἰς τὰς δύο γλώσσας, Ἑλληνικὴν μὲν διορ-
θωμένην, Ὀθωμανικὴν δὲ ἀπλουσιότατην, ἔστω καὶ κατὰ
δεκαημερίαν, ἐπειδὴ οὕτως εὐχαριστοῦνται καὶ ὠφε-
λοῦνται οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς Γραικοί, διὰ τοὺς ὁποί-
ους γράφεται, καὶ εἰ Ὀθωμανοὶ καὶ οἱ Φράγγοι ἢ ἄλ-
λοι ὅσοι τυγχόν ἀναγινώσκουσι τὴν Ἐφημερίδα ταύτην,
προσέχοντες εἰς ἀμφοτέρας τὰς γλώσσας ἐκ παραλ-
λήλου. Τὸ δὲ συμφέρον τῆς ἐπιχειρήσεως, καθὼς καὶ
τῶν ἐντυγχανόντων ὁμογενῶν ἀπαιτεῖ πάντως τὴν τοι-
αύτην μεταρρυθμίσιν.

Περίανδρος.

ἹΕΡΟΚΗΡΥΚΕΣ ΣΜΥΡΝΗΣ.

Ἡ μεγάλοπολις Σμύρνη, περιέχουσα, ἐκτὸς τῶν πε-
ριχώρων, ὑπὲρ τὰς 60,000 ἰχριστιανῶν Ὀρθοδόξων,
χρειάζεται διὰ πολλοὺς λόγους δύο καὶ τρεῖς ἱεροκή-
ρυκας καλοῦς, ἀλλόμῳ δὲν ἔχει σήμερον οὐδὲ κἂν ἓνα
μόνον. Εἶχεν ἄλλοτε ποτὲ τοὺς ἀειμνήστους διδασκα-
λους τῆς Ἐὐαγγελικῆς Σχολῆς καὶ ἐναρέτους ἱεροκήρυκας
Ἱερόθεον καὶ Χρῦσανθον τοὺς Ἰθακησίους, καὶ Γαβριὴλ
τὸν Βρουλλίτην ἢ Κλαζομένιον καὶ εἴτινα ἄλλον, οἷ-
τινες ἄνευ ἐπιδείξεως καὶ φιλαυτίας ματαίας ἐργαζό-
μενοι τὸ ἀγαθόν, ὠφέλησαν οὐσιωδῶς τὴν κοινωνίαν
ταύτην, καὶ δι' αὐτῆς τὸ ἔθνος ὅλον, μορφώσαντες αὐ-
τοί, οὕτως εἶπεν, καὶ τιμήσαντες καὶ αὐξήσαντες τὴν